

[Inge Krogh]

tingene fra hospitalets side. Hvis en klient skal indlægges, fordi man mener, vedkommende er behandlingskrævende, skal der være en rimelig chance for, at behandling på sindssygehospitalet kan medføre en bedring for patienten. Hvis man ikke ser sådanne muligheder, kan man nægte at modtage patienten som en tvangsindlæggelse, og det sker meget ofte. Der er vel ingen, der er interesseret i at indlægge folk mere end højst nødvendigt, og mindst af alt lægerne ved sindssygehospitalet.

Er patienten farlig for sig selv eller andre, er det ofte meget dramatisk, og det giver ofte anledning til megen snak blandt naboer og kan være pinefuldt både for patienten og familien. Der sker derfor næppe for mange tvangsindlæggelser. Jeg tror, at klienten og familien er i en situation, hvor de er presset til det yderste.

Det er en læge, der ikke er ansat på det sindssygehospital, hvor klienten skal indlægges, der skriver begæringen om indlæggelsen. Efter at patienten er kommet på sindssygehospitalet, skal der tages stilling til, om patienten er sindssyg, altså om der er betingelser for tvangsindlæggelsen. Der er muligheder for, at det har været forkert: en klient, der er voldsom, hidstig og over vold, behøver ikke at være sindssyg. Der kan være tale om en affektreaktion, hvilket der meget ofte er, og der kan også være tale om en akut psykose, som kan være forsvundet dagen efter. Det sker ikke så helt sjældent, at en patient udskrives meget hurtigt, ofte dagen efter.

En tvangsindlæggelse har ikke virkning ud over selve indlæggelsen. Der står ikke noget som helst i loven om, hvor længe man kan beholde en tvangsindlagt patient – der står ikke noget om 24 timer eller noget som helst – så man kan vel ikke nå overhovedet at appellere indlæggelsen, og der er som sagt ingen, der er interesseret i at beholde en patient mere end højst nødvendigt.

Hvis patienten kræver sig udskrevet eller patientens værge kræver udskrivelse, kan det nægtes, og så er der ikke tale om en tvangsindlæggelse, men om en tvangstilbageholdelse, og den kan ankes. Som det fremgår af loven, kan der klages til justitsministeriet, og nægtes udskrivelsen, går den til domstolen. Personalet på sindssygehospitalet oplyser patienten om muligheden og hjælper med at skrive og med at appellere og med at trans-

portere klienten til retslokalet. Det står ikke i loven, men jeg tror, det følges alle vegne, men måske bør det indføres i loven, at man skal være patienterne behjælpelig.

Som det er nævnt, kan der gå meget lang tid, før denne retssag afsluttes, og det er muligt, at der skulle sættes en vis tidsramme dér.

Værgeordningen fungerer vist ikke altid lige godt. Patienten får en værge, men undertiden ser vedkommende ikke denne værge, måske ikke engang en gang om året. Der er ofte udpeget en eller anden, f.eks. præsten, i det sogn, hvor patienten er fra. Det var vel rimeligt, at man fik nogle bedre bestemmelser om værgerne.

Til slut vil jeg lige nævne, at man selvfølgelig kan tvangstilbageholdes, selv om man er indlagt frivilligt. Tvangsindlæggelse og tvangstilbageholdelse er vidt forskellige ting, og det er som sagt kun den sidste, der kan appelleres.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg har først en enkelt bemærkning, der sådan set ikke har så meget med forslaget at gøre. Det er i anledning af kristeligt folkepartis ordførers beskrivelse af tilstandene på vore psykiatriske hospitaler. Sagen er jo den, at disse psykiatriske hospitaler nu er overgået til amterne, og kritikken for tilstanden må derfor rettes dertil. At amterne så måske med stor rette kan påstå, at den tilstand, de overtog dem i, ikke var rimelig, er noget andet. Men vi kan ikke i øvrigt, da det er amternes hospitaler, her drøfte deres tilstand og understyr.

Jeg vil gerne takke ordførerne for den meget positive holdning, der er givet til kende fra næsten alle ordførere. Jeg blev ikke rigtig klar over kristeligt folkepartis ordførers indstilling, men går ud fra, at man også i dette parti er positiv over for en styrkelse af psykiatriske patienters retsstilling.

Den eneste undtagelse var fremskridtspartiet, der brugte udtryk som, at det at blande jurister ind i dette forhold meget nemt kunne blive at smide grus i maskineriet, og hvilken forstand har jurister på behandling af psykiatriske patienter? Dertil er svaret meget klart, at de ingen forstand har på det. Desværre er det jo heller ikke så forfærdelig megen forstand, lægerne har på det, men de har dog